

#stilskevežbe
#čoveksašešiom

kratke priče

ČOVEK SA ŠEŠIROM

28 autora

AKCIJA FB GRUPE ČITALIŠTE LEPOTE I SLOBODE

Sadržaj

Uvodna reč	3
Nešo Popović.....	4
Zorica Zoja Mladenović	7
Biljana Kotur	8
Slađana Kručičan	9
Zorica Paunović.....	11
Ivana Aleksov	12
(Na inicijativu Olje Ristić, a za I.N.)	15
Miroslava Đušić Nedeljković	17
Aleksandra Filipović	18
Quark Mark	19
Suzana Filipović.....	20
Jelena Simonović Dilber	21
Snježana Prlić.....	22
Nebojša Petronijević	24
Ružica Borišev	25
Tatjana Velimirović – Mrs Parker.....	27
Draga Bivše Pogorelec	31
Olivera Karan Olja Ka.....	33
Lucia Abundanca.....	35
Miljan Paunović – Mike Powx.....	36
Aleksandra NM Matić	38
Neda Drajić Petronić.....	40
Dunja Jovanović.....	42
Stanislava Žuža Šakota.....	45
Sanja Cvijović 1973	48
Srećko Miloš Aleksić	49
Petra Rapaić.....	51
Olja Ristić	53

Uvodna reč

Knjiga je nastala zahvaljući ljubavi prema izazovima, igri, umetnosti. Ideja da se zaigramo stilskih vežbi i veliki odaziv na temu *Čovek sa šešišrom* divnih i talentovanih članova našeg društva pre svega, a potom i FB grupe **Čitalište lepote i slobode** kreirala je ovaj zbornik. Kada se talenti kao i duše pronađu i ujedine mogu lepotom u kojoj smo svi uživali, međusobno se podržavali – prkositi sivilu svakodnevice.

Ovo je samo mali doprinos - kada se objedine dobre vibracije one uvek mogu stvarati koliko god da je rušilačkih sila oko nas.

Dragi ljudi iz grupe Čitalište lepote i slobode su humanisti, pisci, blogeri, slikari, borci za očuvanje dostojanstva kulture.

Lepotom prkosimo.

Igramo se i dalje ☺

Olja i Nenad Ristić,
kreatori grupe *Čitalište lepote i slobode* i ove elektronske knjige

Nešo Popović

shonery.wordpress.com

„Gospodine, vratite se, zaboravili ste vaš šešir! Kako ćete bez šešira među ljude!“, vikala je debela kućepaziteljka za visokim mladićem koji je krupnim koracima odmicao ulicom.

„Žurim na važan sastanak, gospođo Moris. Znaete da se nikada ne vraćam kada jednom krenem. Pih, posle današnjeg sastanka, moći ću da kupim ne šešir, već fabriku šešira.“

Pola sata kasnije, nalazio se u dvorištu radionice, okružen nekolicinom muškaraca u trodelnim odelima i sa šešišrom na glavama.

Visoki mladić je istupio.

„Poznato vam je da već godinu dana radim za ovde prisutnog gospodina.“

Svi su važno klimnuli glavama, mada su donekle sažaljivo posmatrali visokog gologlavog mladića.

„Ovde se bavimo inovacijama. I kada sam gospodinu pokazao moje izume, rekao je da su nepraktični. Opkladili smo se da, ako uspem da ih poboljšam, da će mi isplatiti 50 000 dolara.

I evo, sada su ovde.“

Ubrzo su svi mogli da posvedoče da mladićevi izumi funkcionišu bez problema.

„Edisone, zahtevam da ispunite vaše obećanje i da ispunite svoj deo pogodbe“, autoritativno je istupio visoki gologlavi mladić.

Prozvani muškarac je mirno odgovorio.

„Slažem se da izumi koje nam je prikazao Tesla, odlično rade, mada ih moramo dublje ispitati. Želim da kažem, da se mi nismo stvarno opkladili. To je više rečeno kao šala, u smislu podsticanja mladog i potencijalno darovitog kolege. Tesla još uvek nije savladao sve finese engleskog jezika, te je možda nehотиčno sam sebe doveo u zabludu.“

„Kako se usuđujete da tako bezočno lažete? Znete i sami da engleskim, kao i još nekolicinom jezika vladam savršeno“, besno je odvratio Tesla. „Srećom, pa su ovde prisutna gospoda, koja će reći da li sam u pravu ili ne.“

Prisutna gospoda su se nelagodno premeštala sa noge na nogu gužvujući svoje šešire. Edison je nastavio ne čekajući druge.

„Prisutnoj gospodi je jasno, da ne mogu voditi ozbiljan razgovor sa nekim ko gradom šeta bez šešira. Ali evo, da bih pokazao veličinu mog karaktera i da bude jasno da sam uvek podržavao mlade, ma koliko se nedolično ponašali, nudim mladom Tesli povećanje plate sa 18 na 28 dolara nedeljno.“

Gospoda sa šeširima su složila sa konstatacijom gospodina Edisona. Izaći na ulicu bez šešira, jasno je da samo slab um i može da opravda ovakav postupak.

Tesla je, zajapuren od besa, Edisona streljao pogledom.

„E, pa nabijem i vas i šešire. A ti, sijaličaru bedni, videćeš kada ja pokrenem svoju firmu. Biću najmoćniji i najbogatiji čovek u Americi.

Gde god da pogledaš, nalaziće se moji izumi. Poješćeš svoj šešir od muke.“ Besno je odmarširao dugačkim koracima.

„Mučenik.“, prokomentarisao je Edison, nameštajući svoj šešir.
„Tek tako izaći bez šešira na ulicu, a činio se kao fin mladić.“

Zorica Zoja Mladenović

zojalola.wordpress.com

Čekam bus već sat i petnaest minuta, napokon dolazi. Jedva ulazim, prepun je. Gužva, ljudi umorni i nervozni. Jedan momak spava oslonjen na šipku, svi ostali zamišljeni sa pogledima uprtim tamo negde, u daljinu. Pomislim gledajući ih, sigurno gledaju u neku bolju prošlost, u bolju budućnost više niko ne veruje. Jad, beda, beznađe su zavladaali. U očima im vidim izgublenu nadu. Nema osmeha, nema nikakve mimike na licima, samo prazni pogledi. Vreme je stalo... Ne nije stalo, vraćeni smo mnogo godina unazad. Vraćeni ili bačeni na đubrište beznađa i očaja. Gledam ih i pomislim, možda i ja tako izgledam njima. Možda i moj pogled izgleda prazno i bez sjaja u očima. Brzo nameštam osmeh ali još brže spuštam i pogled. Ne mogu da se smešim kad mi do smeha nije. Podižem glavu stisnutih usana, jedan čovek mi privlači pažnju. Čudno drži ruku, da baš čudno... Podiže je. U stvari ne podiže je, već je vadi iz ženske tašne, i spušta u svoj džep.

Pa on je džeparoš. Dreknem: Držite džeparoša, to je taj čovek sa šeširom!

Biljana Kotur

www.facebook.com/biljana.kotur

Čovek sa elegantnim šeširom na glavi prezrivo je pogledao čoveka čiji je šešir ležao na zemlji. Tih nekoliko novčića u starom šeširu dalo mu je osećaj vrednosti. Niko mu nije pričao o vrednostima šešira za davanje i šešira za primanje.

Sladana Kručičan

www.facebook.com/sviciutegli

1.

Slavio sam razvod sa ortacima rešen da se obesim od pića. Poprilično sam odmakao u tome kada sam primetio prelepu ženu. Društvo me je bodrilo da joj priđem. Onako pijanom mi nije ni trebalo puno. Ne znam šta sam pričao ali znam da sam brzo uspeo da je ubacim u auto. Pomislio sam kako to sada ide mnogo brže nego kad sam ja bio mlad. Odvezao sam je do prvog mračnog mesta. Počeli smo da se ljubimo. Brzo sam došao do gaćica. Kad sam joj gurnuo ruku u gaće, shvatio sam da ima višak delova. Čak i onako pijan, uvideo sam da tamo ima isto što i ja. Ne, to nije bila duša. "Mamu ti j.... bip bip bip... Valjda sam istrošio sve psovke kojih sam se setio. Stvorenje je samo izašlo iz auta. Vratio sam se u kafanu s namerom da sada već trezan pređem s piva na rakiju, da se dezinfikujem. Naravno da nisam hteo ništa da kažem. Hteo sam da glumim džentlmena. Međutim, kako sam ušao tako su svi počeli da se smeju. Dakle, znali su. Potom su mi pokazali sliku na fb čoveka sa šeširom. Ljubio sam šeširdžiju.

2.

- Dobar dan devojko. Hoćeš li sa mnom u "Tri šešira?"

- Ali Vi imate samo jedan šešir.

- Hoćete li onda u "Šešir moj?"

Spustila je glavu.

- A kako se ti zoveš devojko?

- Jelena.

- Pa hoćeš li u "Dva jelena"?

- Hoću kući.

Reče ona čoveku sa šešišrom.

Zorica Paunović

evoblogamoga.wordpress.com

Iz daljine se čula muzika. „Šešir moj, šešir moj, nakoso, nosio bih al’mi ne da moj pos’o...” Čovek u šeširu pognu glavu, visoko podiže kragnu svog kaputa i žurno nastavi ulicom.

- Drž’te lopova, iz obesti povika neko, i pijana rulja se ustremi na prolaznika. Čovek zastade, lakovane cipele bljesnuše na kaldrmi u tom jednom naglom a nadasve elegantnom okretu, i masa stade ukopana. Širokim pokretom ruke, uz dubok naklon, čovek skide šešir sa glave. Odnekud prhnu golub.

Iz obližnje kafane i dalje je dopirala muzika.

„Gde si da si moj golube, što se ne javiš...”

Obesni mladići pokunjeno uvukoše kandže, a čovek sa šeširo

nastavi svojim putem.

Ivana Aleksov

gradimozivot.wordpress.com

**“Retko kada pomišljamo na ono što imamo,
a gotovo uvek na ono što nam nedostaje.”**

Artur Šopenhauer

Šešir je za mene simbol jednog čoveka, taj moj čovek sa šešišrom je moj deda. Deda je voleo svoje šešire nikada nije na ulicu išao gologlav nosio je odelo i šešir, ponekad kačkete. Pored ulaznih vrata iznad čiviluka stajali su dedini šeširi i kačketi. Ovo možda ne bi bilo čudno za nekog gospodina koji je živeo u gradu ali činjenica da je moj deda ceo svoj život proveo na selu i tako se oblačio je ono što ga je sasvim sigurno odvajalo od ostalih. Nemam puno uspomena na dedu, umro je kada sam imala nekih osam godina, bio je raspust i bili smo svi u selu, sasvim sigurno i zato što je bio teško bolestan i njegova smrt je bila očekivana, ali to je ono što znam ali se sećam samo da je jedne noći došao tata, probudio nas, umotao u ćebe i onako pospane odneo kod nane, dedine sestre, sutradan su nam rekli da je deda otišao na nebo. Nemam osećanje tuge kada pomislim na to, ne znam zašto je to tako, možda jer ne

volim da pamtim tugu, radije ga se sećam kroz vesele događaje. To je bio moj prvi susret sa smrću.

Deda je radio kao konobar u seoskoj kafani, verovatno je odatle i stil pokupio. Vrlo jasno imam u glavi sliku dedinog lika. Stoji obučen u tamne pantalone na pruge, bela košulja preko koje je nosio ponekad vuneni prsluk i sako, vitak, otmenog držanja, poput neke velike zvezde sa filmskog platna iz doba zlatnog Holivuda. Vidim ga gde stoji na vratima, sa svojim uobičajenim malo umornim licem i stisnutim usnama, iznurivan je i uzima svoj šešir, stavlja šal i odlazi da se ohladi. Deda je bio vrlo temperamentan, začas bi se iznervirao, ali njegovo nerviranje je bilo tako simpatično i smešno da je svima nama bilo to toliko zabavno da smo ga često namerno nervirali naročito mi deca. Upravo u tim našim nestašlucima i smicalicama, koje smo mu pravili i leži sva uspomena na njega.

Često je voleo da se udubi u svoje misli, sedne okrenut prema šporetu, da li zato što mu je bilo hladno ili je nalazio neki unutrašnji mir, koji mu rođenjem nije dat, sedeći okrenut svima nama leđima i slušajući kako pucketa vatra, ponekad je pio pivo. Voleo je da pije pivo iz flaše, flaša je morala da bude braon boje, nikako nije mogla biti zelena, stavio bi flašu ispod svojih nogu i tako je sedeo, osluškivao vatru i odlazio negde u neki svoj svet.

Mi deca smo baš voleli da se tiho podvučemo ispod stolice i ukrademo mu pivo, on to ne bi primetio jer je bio duboko negde u svojim mislima, avanturama ko zna gde. Onda bi delili svim odraslima, terali ih da popiju pivo i vraćali praznu flašu ponovo ispod stolice. Čekali bi da deda provali našu podvalu, njegov izraz lica kada bi prineo pivo ustima i shvatio da je flaša prazna je bio neprevaziđen. Delovao je kao čovek kojeg su iz najdubljeg sna probudili polivši ga hladnom vodom. Lice bi mu postalo crveno od ljutnje, mahao bi rukama i kukao na svoju sudbinu: „Lele, kude baš mene da se zapadnu ovi mangupi!“

Što se on više nervirao to smo se mi više smejali.

Deda nije bio neki samotnjak, voleo je društvo, voleo je karte i voleo je svoje pivo.

Taj moj kolaž uspomena ne bi bio potpun bez anegdota, koje su se toliko pričavale da su postale porodične legende.

Moja baka je bila jedna vrlo mudra žena i ona je umela da sredi dedu ponekad na vrlo duhovit način.

Deda je najviše voleo da igra tablič, u nekoj raspravi oko kartanja u kojoj je deda tvrdio da je kartanje znanje i umeće, a baba stajala na stavu da je to čista sreća, oni odluče da odigraju partiju tabliča, kako bi mu baba pokazala koliko je karta varljiva i nepouzdana i da je sve u suštini stvar sreće. Malo je reći da ga je baba odrala, nije imao šanse, kako samo sudbina ume da namesti karte, dedino umeće nije vredelo ni pare. Deda je uzeo karte bacio ih u vatru i ostao je upamćen po velikoj mudrosti: „Izem ti karte kad svako može da ih igra.“

Druga anegdota se obila baki o glavu. Bili su mladi tek venčani ali deda je nastavio da živi svojim momačkim životom. Svaki dan bi nakon posla ostajao u kafani sa društvom da igra bilijar, i tako je jednom ostao do jutra. Babi to dosadilo, a nije žena koja zvoća pa je odlučila bila da ga osramoti. Napravila pitu, i otišla do kafane sa doručkom u rukama. Ušla baba, deda je gleda zbunjeno, spustila korpu i krenula da vadi pitu, kiselo mleko, viljuške. Dedini drugari videvši pitu navalili na nju, pojeli oni sve i kad su završili zahvalili se lepoj gospođi, a dedi čestitali na izboru. I tako moja baba umesto da osramoti dedu uspela da ga učini još većom facom u društvu.

Sve te male priče, koje su kao fragmenti nekog filma, bilo da sam ih doživela ili samo oživela u svojoj mašti, su u stvari jedan mozaik uspomena koji čuva moje sećanja na tog velikog mangupa ali i velikog gospodina sa šeširom.

(Na inicijativu Olje Ristić, a za I.N.)

Autorka je htela da ostane anonimna i da je potpišemo inicijalima M. G. evo njene priče:

Imam jednu njegovu fotografiju sačuvanu u mejlu. Zaboravila sam otkud mi i otkad mi, kao i druge bitne stvari u životu. Na slici se sakrio iza šešira i naočara za sunce, iako smo bili u sobi. U njegovoj crvenoj dnevnoj sobi, u kojoj sam ga ljubila kad sam dolazila i odlazila. To je voleo. Nije voleo da se slika. Ili pre, voleo je da se slika samo u pozama i prilikama koje sam odabere. Sa dlanom ispod brade, na primer. A šešir je "Fedora". To je lepo, starinsko ime, sigurna sam da bi mu se svidelo što ga znam.

Tražila sam od moje majke da mi da dve korpice. Ona mi je dala jedno zrno boba. Da ga stavim u zemlju i vidim šta će da izraste. A oko mene zemlje nema. Samo lavirint od ulica, pešačkih ostrva i raskrsnica. Džabe sam kopala po knjigama, seckala reči na prefikse, korene i sufikse. Tražila sam od njega da mi kaže gde je ta Atlantida, ta iz koje treba da mi dođu reči koje su same po sebi celovite, a koje se raspuknu i dobiju krila. On je takvo jaje nosio u koferu, ali je mapa putovanja bila samo njegova. A ja sam bila izgubljena.

Nikad ga nisam sanjala. O, a tako sam želela da ga sanjam. Između glumaca na deponijama, mrtvih pasa i popova u liftovima. Ponekad se nismo razumeli. Ja sam bila ovan na brvnu. On je bio

jednorog. Prednost je bila njegova, onostrana i potpuna. Uvek sam se ljutila na sebe kad se ljutim na njega. A on se nekad iz čarobnjaka pretvarao u mađioničara. Valjda i njima treba godišnji. Ja sam čekala praiskonski vetar. Da oduva otpatke i oslobodi zemlju. Da uskovitla zamršene niti, da vidim da koju mogu da uhvatim i upletem u Arijadninu nit. Da čarobnjaku skine kapuljaču, da mu vidim lice. Da mi razbaruši perje, da osetim gde su mi krila. Da zaronim i podsetim se kako je disati na škrge. A zaboravila sam da razgrnem pepeo i nađem žar.

Na razmeđi svetova, on je dobio svoju piramidu. A ja sam ostala da tražim svoju, onu jednu od četiri koja mi nedostaje. Mislim da će je nanjušiti crni pas Desanke Maksimović.

M.G.

Miroslava Đušić Nedeljković

dorcol55.blogspot.rs

U ćošku prostorije, koja bi trebalo predstavljati ono što se zove predsoblje, stajao je. Stajao je stari klimavi čiviluk, a po njemu je bilo nemarno nabacano nekoliko šešira, za svaku priliku. Beli panama, koji se najviše isticao, mada je delovao najstarije, visio je na vrhu. Posle njega je sledio jedan od finog filca, takođe iskrzanog, boje meda. Lovački zeleni sa percetom bio je poslednji. Čak su ga ova dva pokrivala. Najviše se videlo perce.

U drugoj sobi je živeo čovek. Svaki dan je sa novinama kretao negde. Na tom putu za negde uzimao bi sa čiviluka po jedan šešir. Onaj lovački ovo jutro nije uzeo, a bio je na redu. Izašavši na ulicu, odlazio je uvek u isti restoran, sa uflekanim stolnjacima i limenim pikslama. Tamo ga je čekala žena. Ovog jutra joj je lice bilo nasmevano. Čovek je na glavi imao beli panama šešir. Štitio ga je od sunca, a žena se radovala, što nije stavio onaj lovački zeleni, sa percetom. Rekla mu je nekoliko dana ranije da ne voli lovce, i tu vrstu maskarade, koja ide uz njih, ni šešire zelene boje sa perom. Čovek je poslušao. Oženiće ovu ženu, i na njihovoj svadbi nositi jedan od ona dva šešira. Biće srećni, šešir ih je spojio, iako žena nije volela taj zelene boje, lovački.

Aleksandra Filipović

aleksandrafilipovic.com

Mnogo vekova kasnije, razapet na drvetu, Grimr se setio dana kada je stavio šešir i prvi put posetio svet ljudi. A sada, dok oseća kako mu se krv lagano sliva niz koplje zariveno u meso, dok šapat njegovih gavranova biva tiši, zna da će kada posle devetog dana uskrsne i vrati se iz sveta mrtvih, spoznati tajne runa, tajne sakrivene od ljudi. Na zemlji pod drvetom počiva šešir. Upija krv boga. I čeka.

Quark Mark

www.facebook.com/quark.mark.1

A jesam li Vam pričao priču o sebi? Nisam! Dobro, evo ukratko...Jednom, dok sam živeo svoje prošle živote, zalomilo mi se da u jednom životu budem šešir. Marka moga mene je tada bila engleski "Tridon". Otmen sam bio u početku. Stajao sam na čoveku i štitio ga od sunca, vetra, kiše. Bio sam ponosan. Svuda sam hodio sa čovekom videvši zeljin šar očima glavopokriva.. Madagaskar, Mauricijus, Obala Slonovače, pa zatim Velika Britanija... Nikada mu nisam mogao videti izraz lica dok me je nosio. Tako sam to želeo. Pogled puca ostrim horizontom ali nikad lice čoveka ne vidoh. Vremenom znoj čoveka se nakupljao na obodima moga dna. Otrcao sam se i postao slabo vrednovan komad odevni. Čovek me je jednom bacio pored đubreta. Zaprežna kola su me pregazila i to mi je bio kraj. Tako deluje. Ali ne! Rodih kao čovek koji je nosio šešir. Bejah trgovački putnik. Jednom, na Obali Slonovače saznadoh da je na mene bačena kletva. Neobična kletva čoveka sa šeširo... Dok se drugi sele iz života u život Ja se selim iz čoveka sa šeširo u šešir sa čovekom. Beskrajno a večno kao u danu Mrmota... Jedini način da skinem kletvu nadarenog beše da napišem priču kao izazov. Ali avaj... Pisati priče ne umem.

Suzana Filipović

cy3a.wordpress.com

Iz daljine je ostavljao utisak markantnog muškarca.

Kada su mu prišle videle su da je jedino gospodstveno na njemu – njegov šešir. Kažu da su veliki umetnici, boemi, nosili takve šešire. Verovatno je hteo da liči na njih. Zato je pio, zato je blago zaplitaio jezikom pokušavajući da ostavi utisak umetnika koju duboko razmišlja o rečima kojima želi da očara publiku. Ali, šešir ne čini čoveka gospodinom. Nedostajali su mu maniri: dami se ljubi ruka uz blag naklon i iskren neusiljen osmeh, dami se pridrži stolica dok seda za sto, dama nikada sama ne plaća svoj račun... Dame oko njega jesu savremene žene, svesne svog značaja u današnjem svetu. Zato su dostojanstveno napustile društvo čoveka sa šeširo koji ne zna da u kafani šešir se skida sa glave!

Jelena Simonović Dilber

jelenadilber.wordpress.com

Već neko vreme mislim da me žena vara. Znam. Al' ne mogu da je u'vatim.

Svakog dana kad krenem na pos'o vidim i nekog čoveka sa šeširo

navučenim na oči. Mora da je neki privatni detektiv koji lovi neku tuđu ženu. Zna

te, žene su sve iste.

Jedan dan mu priđem i kažem mu da znam da je detektiv. Upita me kako sam ga otkrio. Rekoh, ja to vidim, ne pitaj me, prijatelju, kako. Odmah mu kažem šta hoću i padne dogovor. Ja njemu pare, on meni cedulju sa brojem telefona. Kaže, zaboravio vizitke kući.

Ja ga okrenem posle dva dana, kaže ona ženska nepostojeći broj. Poludim, izradio me mangup. Rešim sam da prepadnem ženu, kad ono - ona sa detektivom na gomili. Sa sve šeširo

Aha, kažem im ja preteći, al' oni ništa da se prepadnu. Nego me on u'vati, a ona udri, udri, isprebijaše me i evo me sad u bolnici u gipsu.

Ne znam šta ću kad me puste, stan sam na njeno ime prepis'o. Tako je tražila.

Eh, nisu ni detektivi što su nekad bili...

Snježana Prlić

www.facebook.com/snezana.prlic

Kuckanje njezinih potpetica je ubrzavalo moj puls.

- Ima u tebi nešto... ubitačno, jedva da sam izustio između dva udisaja.

- Toliko si čudesna da raspiruješ maštu, budiš znatiželju.... oh... kako si izazovna...

Buncao sam i hiperventilirao. Napetost je pojačavala i u zraku i u mojim preponama.

Tom snažnom uzbuđenju je kumovala i neka tiha glazba, polumrak u našoj sobi i zibanje njezinog tijela ispred moga nosa. Ludio sam... Plesala je samo za mene. Moja privatna glumica. Moja... moja divna žena, zaigrana i nakon toliko mnogo godina.

- Sviđa ti se ovo što vidiš, zar ne, mužiču?, provocirala me prošavši rukama preko svojeg lica i vrata kao prava putena ljepotica.

Kliznula je prstom preko moga nosa i zarila mi ga među zube.

- O, ne samo da mi se sviđaš... Obožavam te, mumljao sam i sisao kažiprst.

Erotičan ženski smijeh je ispunio zrak. Moj kaput je skliznuo sa njezine glatke gole kože na pod. Ostala je odjevena u kaubojske čizmice, prsluk i haltere.

Maknula je šešir sa glave i zavitala dugom kosom pozivajući me na blud. Ustao sam, spreman da je iskidam zubima i zakoračio prema njoj.

- Čekaj, dragi, zaustavila me i nataknila šešir na moju glavu. Odgurnula me nazad na stolicu i prošaputala: "Hoću još malo gledati kako žudiš za mnom, kauboju. Molim te, budi pravi gospodin".

Naslonio sam se dublje u stolac, namjestio šešir, promrmljavši - Ma kakav gospodin, cerekao sam se.

- Ti me činiš vrlo opasnim frajerom, mala. Vidi! Još mi samo fali neka cigara, govorio sam spuštajući obod prema čelu, mršteći se i dureći, gledajući je ispod obrva.

- Haha, jako si smiješan, znaš. Pravi gospodin sa tim kauboskim šešišom, nema što.

Rugala mi se.

To je bilo to. Kraj ovog playrole cirkusa za mene. Zgrabio sam je za bokove i nasadio na sebe. Njoj sam vratio moj šešir na glavu.

- E sad hoću vidjeti kako znaš jahati, kaubojko.

Sramim se pisati što je bilo dalje.

Nebojša Petronijević

www.facebook.com/nebojsa.petronijevic

Čovek sa šeširom, obratio se dami sa šeširom: „Gospođo, otkud Vi ovde? Ovde Vama nije mesto.” Dama je odgovorila: „Gospodine, grešite, Vama ovde nije mesto, a meni jeste!” Čovek sa šeširom nije odustajao: „Uopšte ne grešim, ja ovde nešto značim, a Vi samo zbunjujete ljude!” Na to je dama sa šeširom nešto odgovorila, ali su se njene reči izgubile pod mnogo glasnijim razgovorom dvoje ljudi koji su stajali ispred njih: “Izvinite, da li je WC za žene ovde?” “Jeste, ali postoji samo jedna prostorija, pa je koriste i žene i muškarci”. Žena pogleda na vrata i ugleda dve nalepnice: muškarca sa šeširom i ženu sa šeširom.

Ružica Borišev

ruzicaborisev.blogspot.rs

Jednom nedeljno su njih dvoje jeli meso. Više su voleli povrće i bilo im je lakše za varenje. Ali, jednom nedeljno su kupili jednu šniclu i podelili je. Dovoljno da se zadovolje i miris i ukus. A još u tiganju ostane moče pa se slave umačući hleb.

Onda malo odremaju pa uz čaj od nane analiziraju šniclu.

- Ovoga puta ti nije dao žilavo meso.

- Nije. Ali, nije baš najsvežije. Jesi li primetila da su ivice malo tamnije.

- Da, starim ljudima uvek podvaljuju. Eh, da ja mogu da siđem, da mu podviknem!?

- Da, on se boji bučnih žena.

- A ti nećeš da se zameraš pa on to koristi.

Zagledali su se u jedan gangsterski film.

- Setio sam se. Staviću šešir drugi put.

- Zašto? A uostalom, ti nemaš šešir.

- Ja sam ovako neugledan sa kačketom a on puži pred gospodom. A šešir je, onako, baš gospodska kapa.

- A odakle ti šešir?

- Ima onaj gore u špajzu. Zar si zaboravila da je unuk doneo za ulogu u predstavi pa ga mrzelo da ga nosi nazad.

- Pa to je gangsterski šešir.

- Pa da, to je fedora šešir, baš deluje.

I sledeći put je deka obukao odelo za svadbe i sahrane i stavio fedora šešir.

Sada, odelo ne skuplja prašinu u ormaru a fedora šešir je čarobni šešir koji nudi meke sveže šnicle!

Tatjana Velimirović - Mrs Parker

www.facebook.com/Mrs-Parker

Vetar je bio jak i nosio mi je pesak u lice. Smejali smo se dok smo pokušavali da složimo peškire i uhvatimo suncobran. More je bilo ružičasto i uzburkano. Nije nam ništa smetalo. Rešili smo se da u obližnjem kafiću nastavimo naš treći morski dan. Bila je gužva, bilo je vlažno, zagušljivo i bučno. Mnogo ljudi sličnih nama smejalo se i brbljalo ne slušajući hit meseca koji se probijao sa radija. Jednoglasno smo naručili pivo i nastavili sa škakljivim temama započetim na plaži. Na plafonu primetih ogledalo a u njegovom levom ćošku crnprastog momka koji mi se smešio. Zbunjeno spustih pogled i nastavih sa pričom. Polako je počinjalo da mi se muti u stomaku i ja bojažljivo pogledah u ogledalo tražeći lik koji mi se svideo. Smešio se i dalje. Nasmehih se i ja njemu. Odjednom me obuze jeza i strah me ukoči. Odmah iza njega, ispod slamnatog šešira videla sam pogled zla. Trgla sam se naglo prosvuši piće po sebi.

Probudih se u istom trenu, mokra od znoja i od straha uzlupanog srca. Opet mi je pokvario san taj zlobnik sa šeširo. Bila sam besna i uplašena. Zašto se stalno

pojavljuje? Šta od mene želi? Za san nije više bilo šanse. Uzela sam knjigu i tako dočekala jutro, rešena da naučim kako se spava bez sna.

Kiše koje su padale tih dana kvarile su mi sve od frizure do ambicija. Bila sam depresivna, loše sam radila i loše spavala. Upaljeno svetlo noću mi je bila nekakva garancija. Jednog dana je kiša bila tako jaka da je bilo teško ići poplavljenim ulicama. Prevoz je stao, grad je stao, bivalo je sve gore i gore. U večernjim satima našla sam se u glupoj situaciji. Stajala sam na izlaznim stepenicama firme i razmišljala kako ću kući. Voda je bila do kolena. Veća sam se unervozila kad je naišao moj školski drug sa gumenim čamcem.

- Treba li ti prevoz - zapita šeretski.

Bila sam oduševljena što ga vidim i što mi je skratio muke. Prizor grada iz čamca bio je nestvaran. Nebo je bilo sivo i spojilo se sa vodom na ulicama. Pored nas je prolazilo mnogo čamaca i svi ljudi u njima su bili nekako veseli. Mahali smo im i smejali se. Najviše oduševljenja izazvao je čovek na štulama i jedan sa jedrilicom koji se zaglavio između dve trafike. Mahala sam mu smejući se i nisam primetila splav koji je bočno udario u nas. Našla sam se u vodi ispod čamca. Savladala sam paniku i ustala. Voda je bila već do kukova. Školski se kikotao dok mi se blatnjava voda slivala niz lice. Pogledah ka splavu. Ugledah zlo u očima koje su virile ispod mokrog šešira.

- Pazi se - reče nepoznati i nasmeja se ledenim osmehom.

U strahu krenuh unazad i upadoh u vir. Sve se okrenulo i nestalo u blatu.

Vrisak me probudio. Još sam osećala ukus blata u ustima i jezu od tog crnog pogleda. Mokra i uplašena drhtala sam skvrčena u krevetu celu noć. Možda je najbolje da više i ne spavam. Što sam više razmišljala, sve sam više shvatala da neznanac iz mog sna ne pripada snu. To me je plašilo. To što me je upozorio plašilo me još više. Pokušala sam kroz razgovor sa prijateljima da nađem neko prihvatljivo rešenje i da

se oslobodim straha. Nisam spavala uopšte ili sasvim malo, kad mi klone glava. Trzala sam se na svaki šum i plašila se svakog pogleda ispod šešira. Pokušavala sam da zaboravim i da se vratim u normalu. Nije išlo.

Jednog dana sam odlučila da otputujem kod roditelja. Tamo sam se uvek osećala bezbedno. Žudela sam za mojim krevetom, toplinom roditeljske kuće, mirisom čorbe i okrepljujućim snom. Uzela sam godišnji odmor i spakovala se. Bilo je teško probiti se do železničke stanice. Bile su zadušnice tog dana i gužva po gradu je bila velika. Kasnila sam na voz. Nisam se nervirala, sačekacu drugi. Bilo je tačno pet sati kada sam stigla i isto toliko minuta sam zakasnila. Kupila sam novine i sela u restoran da sačekam sledeći voz. Kelner u žutom odelu je bio jako ljubazan dok mi je služio zelenu kafu i crvene kolačiće. Dala sam mu poveći bakšiš. Sa razglasa se čula prijatna muzika. Uživala sam udobno zavaljena u cvetnu kožnu fotelju. Novine su bile bele i bez slova i zamalo da mi pokvare raspoloženje. Odložila sam ih i obratila pažnju na ljude koji su me okruživali. Svi su imali široke osmehe ispod belih šešira i posmatrali me znatiželjno. Osetih se postićeno što i ja nemam šešir i zato skinuh bele rukavice da bar budem u kompletu. Odjednom svi oko mene skidoše bele rukavice i bele šešire i namignuše mi šeretski. Nasmejala sam se glasno, pa opet još glasnije. Svi se nasmejaše i počеше da mi mašu. Shvatih da je vreme da krenem. Završih kafu i kolačiće, ostavih bele rukavice nonšalantno preko naslona fotelje i pođoh prema staničnom holu ispraćena mahanjem svih prisutnih. Osećala sam se nekako bogato, punog srca i nekako uzvišeno. Tako sam i koračala. U holu me niko nije gledao i niko nije nosio bele rukavice ni beli šešir. Osim jednog gospodina koji je u belom mantilu nasmejano išao prema meni. Osmehnuh se i ja njemu u prolazu. Koračajući graciozno i dalje, osetih mučninu u stomaku i videh u mislima lik koji mi se malopre smešio. Naglo se okrenuh, dovoljno brzo da

uhvatim zlobni pogled koji me je gledao preko nišana pištolja. Čuo se prasak i noge mi pokleknuše. Toplina se razli po mojim grudima. Shvatih, nestajem. Poslednjim naporima pokušah da se probudim, ali nisam imala snage. Uplašeno utonuh u mrak.

Draga Bivše Pogorelec

draga100posto.blogspot.rs

Svetla velegrada pala su na sniženja, na šarene lampione, dečiji luna park... Bilo je to vreme davanja, vreme iznenađenja, vreme užurbanosti da se stigne obradovati svako na koga si odavno zaboravio. Bilo je vreme pred Božić. Mraz, sitne pahulje su letimično provejavale bez ozbiljne namere da naprave pokrivač. Mirisalo je na kuvano vino. Svakodnevno sam prolazila tuda i uvek bi me zaustavio neko u pokušaju da proda kakvu sitnicu, ciganka da mi prorekne sudbinu, invalid da isprosi koji dinar. I bilo je mnogo te tuge u ulici. Što više te tuge, navalentniji su bili. Kako reagovati...daš što ti se zatekne u džepu, nastaviš svojim poslom i malo i ujedeš za usnu jer znaš da duguješ za struju već dva meseca i niko to ne zna niti zbog toga žali.

A taj čovek sa belim šeširo

je stajao uvek na istom ćošku i povremeno skidao svoj šešir, a onda bi dugo gledao u njega. Njegovo odelo bilo je staromodno, šarenog dezena, a boja šešira se uopšte nije uklapala uz njega. Kada bi skinuo šešir i zadržao ga ispred sebe imao je veseo izraz lica, ne kao drugi prosjaci. Ljudi bi, ne gledajući ga povremeno spustili neki dinar u njegov šešir, a čovek bi, pomalo zbunjeno gledao u taj novac. Da li je to neka osoba ometena u razvoju? Jadan...

Jednom je dečak od nekih 7–8 godina prišao njemu bliže i zagledao se u čoveka. Čovek je nabacio širok osmeh i skinuo svoj šešir. Na to je dečak skinuo svoju pletenu kapu na isti način. Čovek nije više zbunjeno gledao, već se još više obradovao. Bacio je svoj beli šešir u vis i dočekao ga u ruke. Dečak je učinio isto sa svojom kapom. Roditelji su pozvali dete, morali su poći. Dečaku se oteo uzdah, nasmešio se čoveku sa šeširom, a potom čežnjivo pogledao u snowboard u izlogu. Iznenada, čovek izvadio sav novac koji je “isprosio” tog dana, kupio detetu snowboard i potrčao za njim da mu ga pokloni.

Čovek sa šeširom nije bio prosjak. Bio je nem i zbog toga usamljen. Njegov pokret rukom i šeširom bio je pozdrav, pokušaj komunikacije sa ljudima.

Olivera Karan Olja Ka

odsvegaponesto-oljaka.blogspot.rs

Još jedan pogled u ogledalo... Ooo baš izgledam šik u ovom panama odelu. Ovaj lepi, stari borsalino mi stoji kao saliven. I izraz lica mi je nekako šmekerski.

Lagano se uputio ka izlazu sobe. Nije mogao da odoli i još jednom se osvrnuo ka velikom zidnom ogledalu u kojem se video njegov odraz straga. Brk mu se nasmešio od samozadovoljstva.

Na izlaznim vratima vile je shvatio da se predugo oblačio i da se vreme promenilo iznebuha. Jak udar vetra sa strane strgnuo mu je šešir sa glave.

O ne, ne moj lepi, stari borsalino – skoro je jauknuo.

Vetar ga nije čuo i u kovitlacu je vrteo lepi šešir koji se nekako ipak zadržao između račve dve povisoke grane na starom hrastu ispred kuće.

Sutra ću reći domaru da ga skine, pomislio je i tromim, nekako tužnim korakom se okrenuo i vratio natrag u kuću. Prve kapi kiše su zadobovale po betonu iza njega.

Osvanuo je novi, sunčan dan i on je vedro izašao da u dvorištu njegove lepe vile potraži domara. Bacio je pogled na svoj borsalino, gore, na račvastoj grani.

Nije znao da li da se ljuti, smeje, možda čak i zaplače. Dve gugutke su vredno ređale grančice u njegov šešir. Poneka bi im ispala i jedna bi žurno odletala na travnjak, podizala novu grančicu ili podužu travku i žurno se vraćala poslu pravljenja gnezda.

Gnezdo, moj lepi stari, borsalino postao je gnezdo, prošlo mu je kroz glavu. Neka. Kako bih inače počeo da nosim novi panama šešir koji sam dobio za svoj poslednji, sedamdeseti rođendan.

Lucia Abundanca

www.facebook.com/Abundanca – Izobilje života

Ti si čovek sa šešišrom širokog oboda. Mekani pliš satkan od laži i slabosti zaklanja pola tvoga lica, od gornje usne do vrha čela.

Nosim zlatan lanac oko vrata, na njemu osmica. Večnost mi se blago zaklati na srcu svaki put kad zbog tebe duboko uzdahnem.

U mislima ti svakog dana lakim dodirom skinem šešir, utonem u toplinu tvoga oka i vratim ga nazad, a privezak večnosti me tvrdoglavo zapeče na grudima.

Ja sam žena sa šešišrom nakrivljenim na jednu stranu. Šešišrom satkanim od tajni, zaklanja mi polovinu lica po vertikali, a ti ne znaš da mi lice nije simetrično. Veruješ u svojoj naivnosti da sam dvodimenzionalna, a u meni se dve galaksije sudaraju u divljem plesu.

Naši šeširi se lako dodirnu dok se ljubimo namignuvši jedan drugom, a u vazduhu ostaje da lebdi pitanje da li bi umeli i bez njih da se volimo.

Miljan Paunović – Mike Powx

www.miljan-paunovic.com

Sedeo je u kafiću, nervozno je gledao u sat i razmišljao kako ona opet kasni. Nije voleo tu njenu osobinu, ali niko nije savršen, pa ni ona. Prošlo je već 15 minuta, a nje nema. Rešili su da okončaju svoj brak u kafiću, onom istom gde su se i upoznali. Simbolike čudne, jadne ili kako već njemu uopšte nije bilo do toga. Pokušao je sve, ali bilo je prekasno. Mislio je da će da mu oprost, ipak je nije poznavao toliko dobro. Misli su ga vratile u prošlost.

Radio je u jednoj osnovnoj školi i tog leta je vodio decu na letovanje. Ranije nije imao tu priliku, kolegice su imale prednost. Sve bi bilo u redu, da im se nije pridružila još jedna koleginica iz druge škole, koju je tada prvi put video. A i ona njega. Rekao je sebi: „Ne, nikako“. Odmah su prve večeri završili u krevetu, kao i narednih osam. Nije mogao da prepozna sebe, ali je računao da je daleko od kuće i da će to ostati njihova velika tajna. Na rastanku joj je dao šešir, jer je rekla da će vikati na sva usta šta se desilo ako ga ne dobije. Letovanje se završilo, tajna je ostala u šeširu.

Prošlo je tri meseca od famozne afere i sve je bilo u redu. Jedne večeri, on i njegova supruga sedeli su u kafiću, pili kafu, pravili novogodišnje planove.

Ona je primetila za susednim stolom jedan šešir, koji je podsećao na onaj koji je njen suprug, kako joj je rekao, izgubio na letovanju. Za tim stolom niko nije sedeo. On je otišao do toaleta. Nije mogla da izdrži. Diskretno je uzela šešir i sa unutrašnje strane pocepala je postavu taman dovoljno da izvuče ceduljicu na kojoj je pisalo: „Mom mužiću, da nakrivi šešir i uživa u životu. VI.“ Bez svake sumnje, to je njegov šešir, njen rukopis, njeni inicijali. Bio je zatečen kada je video šešir. Njen pogled mu je govorio da je gotovo. Ćutanje je prekinuo ženski glas, njemu dobro poznat:

„Izvinite, zaboravila sam šeš...“, nije uspela da završi rečenicu do kraja.

Dobila je šešir, on je dobio razvod.

Aleksandra NM Matić

aleksandranm.wordpress.com

Šeširić i naočare, gratis!

Najčitanija sam srpska blogerka. Artificielna i konceptualna umetnost, isključivo.

Konceptualna umetnost, ponekad nazvana i Idea art, je zapravo, umetnost u kojoj su same ideja koje stoje iza pojedinog dela i sredstva kojima su one realizovane važnije i od samog završenog rada. Konceptualna umetnost se odriče „materijalne realizacije i umesto nje u obliku skica i pismenih beležaka stavlja na uvid ideje i planove projekata, kojima se predlažu specifične misli ili akcije, a koje trebaju da aktiviraju moć uobrazilje posmatrača. Kreativni momenat se sastoji u stvaranju skice koje primaoca čine aktivnim učesnikom umetničkog stvaranja, tako što on na jedan poseban način prerađuje samu ideju“. I kao što priliči samom naslovu, 'Konceptualna umetnost' postavlja više pitanja nego što na njih odgovara.

Ipak ekskluzivno, samo za Vas, u ponudi imam i Kako napisati dobar projekat za EU fondove i dobiti bespovratna sredstva. Upoznaćete se sa izazovima i preprekama pred kojima stojimo na putu do EU

fondova. Uz mene možete da pročete i kurs Kako napisati knjigu za sto dana. Primerice, ako želite raspodeliti posao i svaki dan napisati barem koju stranu, podelite ukupan broj sa 00 dana. Želite napisati knjigu od 60 hiljada reči, to je 600 reči dnevno. 600 reči dnevno je vaš minimum i ispod toga ne smijete ići.

Sve to, za 500 evra po kursu.

Uz svaki kurs, dobijate i savete o zdravom životu, ružičaste naočare i šeširić u istoj boji, gratis.

Plaćanje pouzećem.

Vaš profesionalni kouč, trener i konsultant vam poručuje:

Budite zahvalni svaki dan, bićete srećni.

Budi prvi, naruči odmah!

(wink, wink, hart, hart)

Neda Drajić Petronić

bitnoinebitno.blogspot.rs

Kiša, ona jesenja, dosadna, dan je učinila težim. Sitne kapi, gotovo izmaglica, lepile su se na žuto lišće i već raskvašenu zemlju. Šešir je bio sve mokriji i tamniji. Više se nisu videle masne fleke od prstiju a braon boja se prelivala u crnu. Na obodu su se videle mrlje od žute zemlje. Jedan kamenčić se zavukao pod crnu traku. Žuta zemlja pomešana sa kamenjem presijavala se na kiši.

Zaboden u zemlju pored šešira iskrivio se štap. Boja mu se na mestima izlizala a lak spao. Iza njega šepurio se drveni krst, sjajan i nov. Preko belih plastičnih slova padao je moker peškir i moglo se pročitati samo MIR...OVIĆ. Toliko na kraju ostane. Nekoliko slova imena i prezimena, šešir i štap. Ono što je vredno uzeće oni koji će se svađati oko imovine i koji će ponosno ispisati svoje ime na spomeniku.

Posle toliko godina su se razdvojili. Sada se plašio vetra više nego ikada. Oduvaće ga u šumu pored i zaplesti ga u trnje. Pocepaće ga. Biće to njegov kraj. Više nema ko da ga traži, da ga otrese o kolena i vrati na glavu. Sad zna kako je onoj glavi bez njega i ne ljuti se više što ga je nekoliko puta izgubio dok se pijan vraćao kući i što ga jednom ispustio u potok pa se izmokrio i spljoštio. Oprostio bi mu i što je puštao

unuke da ga šutiraju i ubacuju loptu. Teška mu je ova žuta zemlja, navikao se na ono malo sede kose. I ova kiša mu je teška ali da bar ne duva vetar. Samo je pitanje trenutka kada će da ga prevrne i zakotrlja. A još bi da mu nešto oprost...

Dunja Jovanović

beinghalcyon.blogspot.rs

Bio je neka vrsta poznate ličnosti u njihovom malom mestu.

Ono se jedva varošicom nazvati moglo, i svako je svakoga znao; uobičajeni pozdravi "O dobar dan komšija! Kako su Vaši?" "Dobro, hvala! A Vaša majka, da li i dalje ima problema sa zdravljem?" su krili znanje o rečima izgovorenim ispod glasa po čaršijama i ispred ulaza o životima njihovih komšija, prijatelja i poznanika, i duboku isprepletanost njihovih života. Svi su znali svačiju porodičnu istoriju, neuspešno sakrivene tajne, a s obzirom na to koliko su bili upućeni jedni na druge, verovatno i misli.

Zato je on bio jako neobična pojava. Stigao je skoro, i zvali su ga Čovek sa šeširo, ni ime mu nisu znali. Bio je visok, uvek lepo obučen, i niko ga nikada nije video bez njegovog smeđeg šešira. Pričao je ljubazno, ali distancirano; jedino što su uspeli da saznaju o njemu je da je pisac i da je kod njih došao da "malo promeni sredinu". U njihovim umovima, naviknutim samo na ono poznato i uobičajeno, on je stvarao zabunu i metež.

Čovek sa šeširo je svako veče u isto vreme dolazio u njihovu malu kafanu, naručivao piće ili dva, a zatim se vraćao u sobu koju je iznajmljivao. To je činio svaki dan, pa i taj poslednji.

Seo je za svoj sto, koji ga je čekao, i naručio. Ubrzo potom, došli su apotekar, dva trgovca i krojač, koji su svakog četvrtka tu igrali karte.

Bili su za stolom pored njegovog. Kontrast između vesele družine koje se kartala uz vino i smeh i zamišljenog Čoveka sa šeširo je bio očigledan, ali ne i neobičan; tako je bilo svake večeri.

Malo bi popričali sa njim ili nazdravili, ali on bi se brzo vratio svojim mislima.

“Mogu li da vam se pridružim?”, pitao ih je večeras.

I tako podeliše i njemu karte, pokušavajući da se iznenađenje ne vidi na njihovim licima.

Prvu partiju je dobio.

Zatim i drugu.

“Dugo nisam igrao karte”, reče.

Odmah zatim: “Večeras odlazim.”

Dugo su njih petorica razgovarala nakon te izjave, a najviše je pričao Čovek sa šeširo. Preko dana je pisao roman, uveče bi razmišljao o porodici koju nije imao. A mogao je, kako je tvrdio. Bio je vrlo neobičan čovek; što je više pričao o sebi to su ga njegovi sagovornici manje razumeli.

Posle nekog vremena i treće partije karata, koju je izgubio, zahvalio im se i otišao.

I više ga niko nije video.

U centru velikog grada, između dva moderna butika, bila je ušuškana mala knjižara osvetljena toplim

žutim svetlom, i u njenom izlogu knjiga smeđih korica. Onaj ko bi je otvorio, našao bi divno napisane, smešne i poučne priče o životu jednog malog mesta i njegovih stanovnika.

Stanislava Žuža Šakota

brlogingblog.wordpress.com

Nebo je bilo sivo prekriveno oblacima koji mirišu na snijeg, nije je bilo briga za to. Hladnoća joj je prijala dobro je da vjetar puše, mislila je. Milion hladnih vjetrova kroz život šibalo je, nije osjećala njihovu hladnoću išla je dalje unaprijed spremna na poraz.

- Izvinite samo da vas pitam (podigla je glavu i vidjela, nepoznatog starijeg muškarca koji je stajao ispred nje) treba mi nešto para evo doktor mi je prepisao ovaj lijek a ja nemam da ga kupim, košta 20 maraka možete li mi vi pomoći. Pogledala je u kutijicu od tableta koju joj je pokazivao, nije prije vidjela te tablete i nije znala za šta su. Pogledala je u njega djelovao je nekako otmjeno u kaputu do ispod koljena koji je očigledno bio iz prošlog vijeka, zaostavština od nekog pokojnika, ili možda svježe kupljeno u prodavnicama polovne robe. Prsluk ispod kaputa je bio od onih nekadašnjih trodijelnih odjela kao i izlizani šešir na glavi djelovali su joj gospodski i pomalo sa drugog svijeta iz neke druge galaksije koja je bila decenijama udaljena. Imala je u džepu od pantalona deset maraka to njemu ne bi bilo dovoljno za lijekove a ona može kupiti nešto djetetu koje je već mjesecima u bolnici ili pola kile duvana.

- Nemam izvinite i meni je potrebna pomoć okrenula se brzo i ušla u bolnicu da potraži doktora. Znala je da joj dijete ni danas neće izaći kući ali eto željela je da joj doktor da malo nade ne bi li joj bilo lakše uveće kada bude sama u praznoj sobi. Nije pronašla doktora opet je otputovao, nije bilo ni važno otišla je do sobe. Trebalo je držati usne razvučene u osmijeh, sakriti strahove na dnu džepova ili ispod šala bilo gdje samo da ih ne primjeti. Sat vremena je trajao samo tren morala je ići kući vrijeme posjete je bilo završeno.

Izašla je i sjela na klupu ispred bolnice drhteći je izvukla cigaretu, nije bila prava već jedna od onih šupljih koje se pune duvanom. Još jedan način da uštedi... usne joj se razvukoše u usiljen osmijeh znala je da je to nemoguće.

Džaba se ona trudila, prestala je da kupuje cigarete, samo je kupovala duvan, a i pušenje je smanjila na pet cigareta dnevno. Pomno ih je brojala vodeći računa da se slučajno ne zabroji kao da će jedna cigareta dnevno manje ili više nešto bitno promijeniti. Nije išlo što je više brojala više ih je željela. Nadala se ipak da će uspjeti na vrijeme skupiti pare za operaciju u engleskoj, imala je otvoren žiro račun i humanitarni broj. Više od polovine potrebne sume već je bilo na računu. Vidjela je opet onog čovjeka sa šeširom još uvijek je bio tu u potrazi za novcem.

I sutradan je opet vidjela onog gospodina sa šeširom, mora da je teško bolestan pomislila je dok je i dalje ovdje.

- Ne mogu da vjerujem da mu niko nije dao novac za lijekove. Sjela je na klupu i posmatrala ga dok je pušila drugu cigaretu od jutros. Vidjela je kako prilazi ljudima polako saginje glavu dok ih moli da mu pomognu da skupi novac za lijekove, kao i ljutite poglede i užurbane korake onih koji su pokušavali da se što prije udalje od njega. E evo jedan čovjek vadi novčanik i daje mu trideset maraka nesvjesno usne joj se razvukoše u osmijeh. Dobro je još ima dobrih ljudi, čovjek sa šeširom

se okrenuo i pošao prema apoteci prešao je desetak metara, a onda je stao opet se okrenuo i vratio na mjesto gdje je stajao. Ponovo je zaustavio nekoga...

Bože pa on je to naučio napamet ko zna koliko je ljudi tako zaustavio i tražio im novac. Možda uopšte nije bolestan, sigurno nije ni lud dok mu je ovako nešto palo na pamet. Viđala ga je i narednih dana stajao je strpljivo sa šešišrom na glavi zaustavljajući prolaznike. Svoje probleme on je rješavao pokazujući praznu kutiju računajući na ljudsko saosjećanje, kao i ona mada je ona pomalo računala i na Boga.

Sanja Cvijović 1973

udavaca.wordpress.com

Sitan, mršav, uspravnog držanja, jedini je tog jutra bio sa odelom i kravatom na ulici pored pijace.

Sporo se kretao zbog artritisa ili poznog životnog doba, ali je ipak gordo odbijao da nosi štap koji mu je žena kupila.

Dodirnuo je prstima rub šešira u znak pozdrava i zastao da propusti ženu svog bivšeg pisara.

Musav dečak istrčao je sa pijace:

“Buržujaska derikožo!”

Nasmešio mu se i pogledao gomilu dečurlije koja su čekala da se razviče ili zamahne rukom.

Polako je nastavio prema pijaci.

Lep je dan, mislio je, sigurno ću naći lepog cveća za Nju...

Srećko Miloš Aleksić

www.facebook.com

Oktobarsko sunce...

Kroz sunčani zrak meškolji se umorno jutro. Nisam ništa sanjao, mada ni snovi ne pokazuju neku duboku realnost. Osećam nevidljivo oko, kako me posmatra.

Doručkova

o sam sa prvim golubovima Voždovačke mansarde. Bašta, pepeo mi je u glavi prepunih plavih ptica sa čovekom od slamenog šešira. Njega nisam odavno upoznao. Družim se sa nezalicama golfa, književnosti i sportistima iz kladioničarskog parka. Sendvič sa tunjevinom sam uveliko pojeo. Mirišem na dečiji sapun, osmeh kradem iz svog sna.

Kao grizli spavam na krevetu planine, umotan u dva stara ćebeta. Lavandu i cimet obožavam u svojoj dekoraciji.

Osluškujem vreme i navijam za "Partizan", sportski klub u Beogradu. Nismo se proslavili u poslednje vreme. Statiramo u nekom gluvom, nemom filmu za amatere. Društvo se menja iz

korena glave. Jesen je, lišće opada žutom bojom svoga nestajanja. Besmrtan sam samo u kratkoj priči. Za ostalo nema mesta. Kola sam parkirao u parku pored fontane. Zvoni mi telefon, moram da idem. Dok čovek

sa slamenim šeširom ne dođe, da me kazni. U oktobarskom suncu zlatnih boja, pčelarstva i šumskog meda sa Kalemegdana. Sat odavno otkucava disharmoniju srca u predgradju ljubavi. Zvali me na kasting, imam talenta za glumu. Odavno glumim sebe, vreme brzo otiče sa kukavicom na zidu. Tvoj sam čovek zauvek!

Petra Rapačić

epicfantasyweb.wordpress.com

Dan je bezveze. Sumrak se smrzava nad zemljom dok oštar vazduh prži vrhove nebodera. Prozori se pale nad poslednjim zracima sunca. Gledam ih i mislim kako divno mora da je sada biti u krevetu, ušuškan u vuneno ćebe, s toplom šoljom kakaa u ruci. Mrzelo bi me da upalim televizor – dok bih došao kući počeli bi da emituju vesti, a toga mi je u pisanoj formi i ovako bilo dosta. U zadnje vreme skoro svake novine su pisale ponešto o meni. Svakih par dana završim i na naslovnici. Zapravo, povlačim ono “skoro” – baš jutros video sam na trafici malu brošuru o kolačima i zvučan naslov u trobojci: šta ON voli od slatkiša. Pa, eto – topla čokolada bi fino legla.

Kišni mantil do poda je nekako moderan ovih dana, u kompletu sa šeširo

iste boje. Sive, u mom slučaju. Radi lakšeg utapanja u gomilu.

Portir ispred Dejli planeta se široko osmehuje i podiže ruku u rukavici da pozove taksi. Zahvaljujem, jer čovek to ne čini svakome, a i izgleda kao da će početi nevreme.

Dama u plavom protrčava kroz rotirajuća vrata redakcije, dovikuje nešto o neodložnim obavezama, jedva stigne da se zahvali koliko žurno ulazi u moj

taksi. Ali ne skida osmeh s lica koji budi i moj. Čak se i čovek pored osmehuje još šire. Jer Lois je svima omiljena osoba. I uvek u žurbi zbog velikih vesti koje juri.

Podižem pogled ispod oboda šešira, osluškujući svet oko sebe. Lois večeras neće imati puno posla.

- Pozvaću Vam drugi taksi, gospodine.

Uz malo sreće, neću ni ja.

- Ne treba - kažem uz obavezan dodir prstima po ivici šešira. Zanimljiv mi je taj običaj pozdravljanja, tako kaubojski. - Prošetacu.

- Kako želite, gospodine Kent.

skupljena u rep, brada polako sušeći se poče da posvetljuje u srebrnu. Naručio je rum. Čist rum, duplu dozu. Iz kaputa izvadio je čokoladu. Lomio je kockice i lagano, zamišljenog pogleda uzimao kockicu koja se topila u gutljajima ruma.

Moram ovo da probam, pomislih. Ume čovek da uživa. Iako deluje setno, razočarano. Mada ima nešto u njemu, osećam kao da je siguran da će sačekati, baš tu, ono što čeka.

Pitah se, da li mu je ono bila mlada supruga koja ga je ostavila, ćerka koja je ljuta i zaboravila da je otac ipak možda u pravu, da je važan, ma ko je ta divna dama koja ga je brzo napustila?

Gazda restorana najednom pojača TV i ja se okretoh ka ekranu. Voditeljka je ugostila damu čije čizme prepoznah a i ugledah šešir na stolu u studiju, zelen sa lila maramom. Govorila je o sudbini biblioteke u selu Tulari kraj Uba. Ispričala je da je jedan gospodin, iz tog sela je njegova preminula supruga, koji želi da ostane anonimn, donirao sredstva da se umesto nekadašnje zadruga u polupustom selu napravi biblioteka koja može koristiti stanovnicima bar još desetak obližnjih sela.

Voditeljka šaljivo reče: "Pa da, sednu na motore ili traktore i čakskom mogu sada da svrate i do biblioteke! Na pitanje a kako će je snabdeti knjigama, mlada, sad već saznah, profesorka književnosti reče da je već veliki svoj kućni fond poklonio anonimni donator a da su svi pozvani koji imaju viška knjiga da ih ne bacaju, da se jave, i sad ona navede gledaocima adrese, telefone.

Priđoh kao hipnotisana stolu i čoveku sa rumom, čokoladom i šeširo i upitah ga: "Mislite da će uroditi plodom vaša akcija da u seocetu ostavite svoje knjige i osnujete biblioteku, u ova populistička vremena?"

On se iznenadi, pa nasmeja, pa pogleda u one svoje cipele.

“Moje vreme je prošlo i u populizmu i u životu koji sam živeo kako sam ja hteo, tako će i njima. Ko želi da poseti biblioteku posetiće je, zar ne?”

“Mlada si, šta se sikiraš, kupi neki šešir i vidiš, uze on onaj svoj i stavi ga ukoso na glavu, neka drugi čine šta hoće, dok god možeš, ne misli da je ono što ti greje dušu besmisleno, samo ovako kao ja, taj šešir što kupiš, ovako nakriviš i briga te!”

“Lako ću da ga kupim a već će biti teže ali pokušaću da naučim da ga tako nakrivilim!, odgovorih mu.

“I ako ne naučim, briga me”, dodadoh uz osmeh.

“Eto, već si naučila, samo ti šeširić fali”, nasmeja se i nastavi da gucka rum i kockice čokolade topi u ustima.

Platih račun, i zaputih se u butik, po šešir, naravno.

